

FÉLRELEPÉS

Amikor Tibor azt mondta, hogy szeretne vele beszélni, négy szemközt, nagyon fontos dolgokról, és jó lenne, ha együtt vacsoráznának egy csendes vendéglőben, kockás abrosz mellett, Melinda első gondolata az volt, hogy vajon vigyen-e magával ügyvédet, netán testőrt, avagy verőlegényeket. El nem tudta képzelni, hogy volt férje mire készül.

A válást sokkal könnyebben kimondták, mint bármelyikük gondolta volna. Alighogy Melinda nekiállt ügyvédet keresni, Tibor szólt, hogy talált egyet, aki papíron őt képviselné, ám igazából mindkettejüknek segítene, hogy a procedura gyorsan és fájdalommentesen menjen le – már amennyire az ilyenkor lehetséges. Az illető ráadásul ismerős. Találkozzanak hármában, mindent elmond, mindent megbeszélnek, megcsinálják, amit javasol – mert nagyon klassz dolgokat fog javasolni, az tuti –, és attól kezdve megy minden, akár a karikacsapás.

Melinda, bár megszokta már, soha nem szerette, amikor a férje ködösít és rejtjelekbe csomagolt utalásokat tesz ahelyett, hogy egyértelműen kimondana dolgokat. Meglehetősen gyanakvással ment el a megbeszélte találkozóra a kávéházba. Amikor megérkezett, a másik kettő már várta a galérián, egy csendes zugban, gőzölgő csészék mellett.

– Attila vagyok. Nem ismersz meg? – kérdezte a pasas anélkül, hogy ültéből fölemelkedett volna, miután Melinda visszafogott „Jó napot!”-tal köszönt, és kezét nyújtotta.

– Attila?

– A volt lakótársam – szólt közbe Tibor. – Tényleg nem emlékszel? Az egyetemi évek alatt együtt béreltünk lakást. Azt a kis garzont a Horánszky utcában. Aztán egy év után kiköltöztünk mind a ketten, mert Attila végzett, én meg összejöttem veled.

Hát persze. Így már Melindának is beugrott. Más kérdés, hogy magától nem ismerte volna meg. Amúgy se sokat találkozott vele, akkor is csak futólag, azóta pedig jócskán megváltozott: kiterébélyesedett, megvastagodott, megkopaszodott. Néhány évvel lehetett idősebb náluk – Tibor annak idején hirdetés útján akadt össze vele –, de legalább egy évtizeddel öregebbnek nézett ki.

Véletlenül futottak össze nemrég, az utcán. Beültek egy sörözőbe, és beszélgettek. Tibor persze azonnal elmondta a készülődő válóperét. Mindenkinek elmondta, mintha mindenkit ez érdekelt volna. Attila azt javasolta, hogy csapjanak bele minél előbb, hadd írják ki rövid időn belül a tárgyalást, és utána hamar le is futhat az ügy. Már amennyiben egyikük sem akar fellebbezni.

– De úgy csináljuk, hogy ne kelljen. Előzetesen mindenben megállapodunk úgy, hogy mind a kettőtöknek jó legyen. Már amennyire lehet ilyen esetekben bármi jóról is beszélni... Gyerekek, tényleg roppant sajnálom, hogy így alakult... Sose gondoltam volna rólatok...

Attila megcsóválta a fejét, majd megitta kávéja maradékát. Utána fújtatott, akár egy gőzmozdony.

Az ügymenet tehát az lenne – magyarázta Attila –, hogy ő Tibor ügyvédje, de igazából mindkettejüknek segítene. Az egyik kollégája pedig elvállalná Melindát. Az egész voltaképpen formáság, csinálnak egy házassági vagyoni jogi megállapodást, abban lepapíroznak mindent, a házasságba bevitt vagyontárgyaktól az ingatlanig, visszatátumozzák, és arra lehet hivatkozni a bíróság előtt. Az ügymenet tulajdonképpen nem fog másból állni, mint hogy végrehajtják a megállapodásban foglaltakat.

– És ez szabályos? – kérdezte Melinda.

– Persze hogy az. Gondolod, hogy valami illegális dologba akarlak beneteket belerángatni? – Attila kacscintott. – Az a lényeg, hogy ne veszekedjtek, ne marakodjatok, ne legyen köpködés. Főleg ne a bíróság előtt. Ami vita van, azt előre egyeztetjük, megbeszéljük, a megállapodást úgy írjuk meg, hogy mindenkinek jó legyen. Ha már így döntöttetek, akkor legalább csináljuk az egészet kulturáltan, európai módon.

„Döntött a halál” – Melinda az ajkába harapott. Nagyon ügyelt arra, hogy ne nézzen Tiborra.

Minden úgy alakult, ahogy Attila jósolta és eltervezte. Aki a legvégén elégedetten dörzsölte a tenyerét, mondván, ez volt eddig a legsimább válópere. Pedig volt már egypár. Sajnos. De szerencsére Tiborék bebizonyították, hogy lehet ezt kulturáltan, európai módon is csinálni. Köpködés és veszekedés nélkül.

Elrendezték mindent. Petra természetesen Melindánál maradt, de Tibor minden második hétvégén, plusz heti egy napon találkozhatott vele. Mivel a házassági szerződésben egyértelműen lefektették, hogy annak idején ki mekkora összeggel szállt be, Melinda a szüleitől kapott pénz és némi hi-

tel segítségével kivásárolta a lakásból Tibort. Aztán várta, hogy megkezdődjenek végre a játszótéri barátnők által emlegetett új élet.

Igen, barátnők. Melindának egyszeriben sok barátnője lett. Mintha kinyílt volna előtte a világ. Kiderült, hogy nem kevés nő jár hasonló cipőben. A közös ebédek, kávézások és szórakozóhelyek látogatásakor elhangzott végtelen párbeszéd során világosodott meg számára, hogy valójában minden házasság egyforma. Úgy kezdődik, akár a legszebb leányregény. Megtalálják a tökéletes párt, egymás másik felét, és boldog odaadással fedezik föl a sok közös vonást, az egybevágó érdeklődést, mindazokat az imádni való tulajdonságokat, amelyekkel a másik rendelkezik, és amelyeket annyira szeretünk benne. Aztán múlnak az évek, és a nagybevásárlások, a vacsorafőzések egyszeriben fojtogatni kezdenek. A könyvek és a televíziós sorozatok legfőbb átmeneti kielégülést és menedéket nyújtanak. A párbeszéd lanyhulnak, már nem akarják a világot megváltani, csupán evickélni, fönnyaradni benne. És amikor mindenki azt gondolja, hogy ez most már így fog maradni, és többé nem a transzcendens érdekel, hanem az új mosógép meg az iskolai ellenőrző, egyszer csak érkezik valaki, aki fenekestül fölborítja ezt az egész langyossá lett vagy talán annál is jobban kihűlt életet.

– A kurva – mondta Melinda.

– Igen, a kurva – bólogattak a többiek. – Akinek a megmenekülésünket köszönhetjük.

Mert a válasz valóban szar dolog. De ami utána következik, az akár szuper is lehet. Látod, Melinda, te is növeszted a hajad. Meg is fogod festetni? Milyenre? Szókére? Szerintem lehetne benne némi vörös árnyalat. Azt mondtad, romkocsmában se voltál még soha. Hát tessék. Itt vagyunk. Nem dohányzol? Azt is ki kell próbálni. Gyorsan idd meg a sörödet, mert megmelegszik, aztán kérünk egy másikat. A zene elég ótvar, de közben stírolhetjük a pasikat. Akár szemezhetünk is velük. Még sose csináltad? Figyelj, megmutatom.

Néha az is tökéletesen elegendő volt, hogy a barátnők följöttek, beültek a konyhába, nézték fentről a lakótelepet, szívták egyik cigarettát a másik után, közben szidták a mocskos férfiakat, akik mindent eloroznak előlük, kalickába zárják, kihasználják, tárgyként kezelik, és szexista beszélésekkel traktálják őket.

Mindegyik ugyanazt akarja. A legszebb szavak és bókok mind-mind arra irányulnak, hogy lecsússzon a bugyi. Azért mutatkoznak empatikusnak, azért bólogatnak, azért hallgatnak figyelmesen, és azért lelkiznek látszólag, mert azt gondolják, abban reménykednek, hogy előbb-utóbb bejutnak a lyu-

kacsába. Mi meg hiszünk és engedünk nekik. Érted te ezt, Melinda? Föl tudod fogni, milyen ostobák vagyunk? Nem vagyunk hülyék, nem most jötünk se a falvédőről, se a hat húszas vonattal, mégis mindig hagyjuk, hogy belerángassanak bennünket a csőbe.

Melinda se értette, miért van ez, ennek ellenére boldogan-büszkén bólogatott, és hosszú, beláthatatlanul hosszú idő óta először fölszabadultan nevetett.

Aztán egyszer csak jött Tibor azzal, hogy találkozzanak. Már erősen össze csavarodott az idő. Ami egyúttal azt is jelentette, hogy a Margitszigetre nem nagyon mehettek Zolival. Már mint közösülni nem. Melinda egyszerűen képtelen volt magában másként hívni ezeket a néhány perces, leginkább öklelésre emlékeztető aktusokat ott, a középkori kolostor romjainál. Persze a nyár végének volt annyi előnye, hogy hamarabb sötétedett, vagyis nem kellett sokáig a szigeten kóvályogni, viszont hideg lett, és egyre gyakrabban eredt el az eső.

Zoli viszont képtelen volt ágyban, párnák között a szeretkezésre. Megpróbálták nemegyszer. Nem ment. Melinda minden tudományát bevetette, fölelevenítette a hajdani egyetemi bulikon látott pornófilmekből származó emlékeit, ám Zoli potenciája kizárólag extrém helyeken, extrém körülmények között működött. Akkor is jószerivel annyi időre, hogy amint létrejött a merevedés, Zoli gyorsan behatolt, és igyekezett mihamarabb végezni, mielőtt probléma adódna.

Időnként persze röstelkedett, és egyre csak azt hajtogatta, hogy ez az egész a hajdani felesége miatt van. Aki sokat szidalmazta, és cudarul bánt vele nemcsak a válás előtt, de amikor időnként ilyen-olyan ügyek miatt összefutottak, azt követően is.

A leggyakrabban a Margitszigeten közösültek, ott, ahol először. A hideg és esős időszak beköszöntével azonban egyre ritkábban járhattak a kolostorromhoz. Zoli helyett a legváltozatosabb helyeket és alkalmakat ragadta meg, a mozitól kezdve az éttermi szeparékon át az egyik pláza tetőterasának egyik félreeső szegletéig.

Egyszer az egyik barátja autóját is elkérte, mert noha saját bevallása szerint legutóbb évekkkel azelőtt vezetett, és akkor is borzalmasan rosszul, az autós szexet föltétlen ki akarta próbálni.

Kipróbálták. Zoli úgy mond, hogy a helyre igyekezett kormányozni a rozoga járművet. Útközben, már valahol a budai hegyek között kétszer is lecsúsztak az útról, és másodjára tényleg egy hajsza választotta el őket attól, hogy az árokban landoljanak. Az pedig még a városban történt, hogy egy-

szer majdnem ők szaladtak bele valakibe, egyszer meg majdnem őbeljük rohantak, mert Zolinak az utolsó pillanatban jutott eszébe, hogy le kellett volna fordulniuk. Azt, hogy ez alatt a viszonylag rövid út alatt háromszor eltévedtek, Melinda már nem is számolta hibapontnak.

Az autó hátsó ülése gyanús foltokkal volt tele. Melinda nem mert megkérdezni Zolitól, hogy a barátja mi mindenre szokta használni ezt a járművet, attól viszont ódzkodott, hogy a meztelen fenekét rátegye azokra a rejtélyes eredetű, korántsem bizalomgerjesztő, amőbaszerű sötét micsodákra. Az elülső üléseket viszont sehogy se tudták a megfelelő dőlésszögbe és távolságba helyezni úgy, hogy az a behatoláshoz megfelelő legyen. Végül, hogy a sok akadálytól Zoli nehogy idő előtt lelankadjon, kiszálltak az autóból, Melinda a rozsdafoltos motorháztetőre könyökölt, és miközben hallgatta a szél zúgását, igyekezett minél mélyebben előrehajolni, hogy arcát ne érje az eső, és arra gondolt, kár volt az igyekezetért, ehhez az aktushoz a kolostor romjai is tökéletesen megfeleltek volna.

De legalább – így Zoli – kipipálták az autós szexet.

Melinda mindazonáltal nem tartotta hosszú távon megoldásnak ezt a helyzetet. Amikor az egyik ezoterikus teaházban némi vonakodást követően beleült Zoliba, majd néhány mozdulat után félrelibbent a függöny, és a résén keresztül behajolt a pincér, azt tudakolván, óhajtana-e még esetleg valamit, Melinda leginkább elsüllyedni óhajtott szégyenében. Zolit viszont nem lankasztotta a dolog, sőt egyenesen élvezte ezeket a szituációkat, izgalommal töltötte el a lebukás veszélye. Olyankor képes volt egymás után két aktusra is.

– Nem mintha bármelyikben különösebb köszönet lett volna – panaszkolta Melinda a játszótéri barátnőinek.

Sokat tanakodott azon, hogy megossa-e bárkivel ezt a dolgot. Végére is kínos és szerencsétlen ez az egész. Leginkább a pasasnak, akit éppen ezért nem is nevezett néven a barátnők előtt. Másrészt őt magát is kellemtelenül érintette. Folyton rettegett a lebukásuktól, attól, hogy megszégyenítik. A megismerkedésüket és az első szexet követően kapcsolatuk nem is állt másból, minthogy újabb és újabb megfelelő helyeket kerestek az aktushoz. Már mint Zoli keresett, Melinda pedig egyre nagyobb kétségek közepe követte.

– Hagyd a fenébe az egészet! Mi lesz ebből?

Melinda lassacskán osztotta barátnői véleményét. Tényleg, hova vezet? Ráadásul minden alkalommal magyarázkodhatott a szüleinek, amikor

Petráért ment, hogy miért sáros a cipője, mitől koszolódott be a kabátja, és miért szakadt el a harisnyája.

Egy ideig azt forgatta a fejében, hogy amíg a gyerek a nagyszülőknél van, elhívja Zolit magához. Hátha az ő lakása is extrém körülménynek fog számítani.

Ekkor érkezett Tibor meghívója a randevúra. Ami legyen olyan, amilyen a régi szép időkben.

– Emlékszel, Melinda, amikor elhívtalak egy főzélésre az egyetemi menzán? Te meg olyan furcsán pislogtál rám a szemüved mögül. Mintha nem értetted volna, hogy mit akarok.

Melinda természetesen emlékezett. Csakhogy azóta eltelt tizenöt év, és a körülmények erősen megváltoztak. Tibor az utóbbi időben amúgy is szokatlan kijelentéseket tett. Például hogy milyen klassz, hogy Melinda megnövesztette a haját. Ráadásul be is festette. Jól áll neki. Arról nem beszélve, hogy a szemüvegét kontaktlencsére cserélte. Végre látszik arcának a karaktere. És a ruhatárát is megújította. Mostanában olyan klasszul öltözködik. Ízlésesen, de egyúttal vagányul. A ruhatára tökéletesen idomul az egyéniségéhez: színes, fiatalos, ugyanakkor nem hivalkodó. Már nemcsak a nadrág meg a póló, esetleg blúz, hanem szoknyák és egyrészes ruhák is vannak a repertoárban.

– Mondd, Melinda, stylistot fogadtál?

Tibor nevetett. Melinda is mosolygott, noha az előző pillanatban az járt az eszében, amikor Tibor a szemére vetette, hogy egész nap ugyanabban a suhogós tréningnadrágban neveli a gyereket. De hát az már olyan régen volt. Az is lehet, hogy egy másik időszámításban.

Ültek a homokozó szélén, előttük Petra lapátolt szorgalmasan, és egészen úgy festettek, mint egy család. Ezt meg is jegyezték az addig távolról szakértően figyelő játszótéri barátnők, miután Tibor távozott.

– Randevúra hívott – Melinda lesütötte a szemét, és nemcsak úgy érezte magát, akár egy kamasz, de úgy is viselkedett.

– Randevúra? Mi az, hogy randevúra?

– Én se tudom. Csak azt mondta, menjünk el kettesben valahova.

– Minek?

– Nem tudom.

Melinda érezte, hogy elpirul. Még a tenyere is izzadni kezdett. Lehajolt és megtapogatta Petra homokvárát. Ráfért az oldalára egy kis simítás, ne legyen olyan göröngyös.

– Csak menj. Tudod, mindenki azt mondja, hogy egy házasságot úgy lehet helyrehozni, ha a felek kettesben töltenek minél több időt.

Melinda természetesen tudta. Épp elég erről szóló cikket és internetes oldalt olvasott.

– Na de hát mi már elváltunk...

Ennek ellenére igent mondott a randevúra. Az alkalomra vásárolt egy hosszú, bordó szoknyát meg egy okkersárga blúzt. Hezitált, hogy tekerjen-e még egy kendőt a nyaka köré, vagy inkább tegyen hajpántot. Hosszú percekig keresztül illegette magát a tükör előtt, végül úgy találta, nincs megfelelő színű kendője ehhez az összeállításához, a hajpánt pedig már túlzás lenne. A blúz azonban maradt. Az utolsó pillanatban bedobta a jól bevált hátizsákot a sarokba, és előkotorta azt a világosbarna, virágmintás táskát, amelyet nemrégiben vásárolt egy indiai butikban. Eddig még egyszer se használta. Várta a megfelelő alkalmat hozzá.

Egy kisvendéglőben találkoztak, kockás abrosz mellett. Két asztallal odébb Melinda egy idősebb kollégája üldögélt a minisztériumból, de miután meglátta Melindát, igyekezett hol az étlap, hol a gallérja takarásába menekülni. Vagy egyszerűen úgy tenni, mintha nem venné észre. Melinda azonnal rájött, hogy miért. A kolléga nem a feleségével volt, akit Melinda az ilyen-olyan munkahelyi családos rendezvényekről látásból ismert, hanem egy nála jóval fiatalabb nővel. Ránézésre akár apa és lánya is lehetek volna, ha nem úgy szorongatták volna egymás kezét. Egészen addig, amíg Melinda be nem lépett. Akkor a kolléga hirtelen visszahúzta a kézfejét a tányér mellé. Elkésett. Melinda mindenesetre engedett a láthatatlan, kétségbeesett kérésnek, és eredeti szándékával ellentétben nem köszönt a kollégának. Ő is úgy tett, mintha nem vette volna észre.

– Hiányoztok – jelentette ki Tibor a desszert előtt, és rögtön hozzátette, mintha helyesbíteni akarna: – Hiányzol.

Addig is főként ő beszélt. Leginkább a munkájáról, hogy egy csomó új projekt indul a cégnél. És mindben benne van. Rémes. Így is alig lát ki a munkából. Most meg még nagyobb lesz a teher. Reggeltől estig az irodában gürizhet.

Melinda majdnem megkérdezte, hogy ezek szerint arra a kis kolleginára – a kurvára – se lesz a jövőben ideje. Aztán inkább visszafogta magát, mert mikor kihozták a desszertet, Tibor már a bocsánatáért esedezett. Miközben ecsetelte, hogy mekkora hibát követett el, kemény szavakkal ostorozta magát. Hogy mekkora barom volt, mekkora agyalágyult ostoba. Egy hazug, önző fasz. Tökéletesen igaz van Melindának, amiért megveti és

haragszik rá. Ő is nagyon dühös magára. Egyetlen mentsége, hogy elveszítette a fejét. Úgy érezte, azzal, hogy a gyerek megszületett, az élete végét ért. Nem lesznek izgalmak és kalandok benne. Márpedig őt ez élteti.

– Micsoda? A kaland? – kérdezett közbe Melinda.

– A jó értelemben vett kaland – felelte Tibor. – Tudod, hogy ne savanyodjunk bele a hétköznapiakba. Hogy történjen is velünk valami. Azért, mert gyereked van, még nem kell róla szólnia mindennek. Persze, nagyon fontos, kurvára az, félre ne értsd, de annak sincs semmi értelme, hogy attól fogva semmi más nem számít. Érted, miről beszélek?

Melinda bólintott, és valóban úgy érezte, hogy érti.

Véletlenül éppen arra nézett, amerre a kolléga ült. Tekintetük összekakadt. Néhány pillanatig farkasszemet néztek. A kolléga arcára láthatóan bosszúság ült ki. Melinda gyorsan elfordult.

– Amúgy – folytatta Tibor – igaz a mondás: az ember akkor jön rá, hogy miye van, és mire kell vigyáznia, amikor már elveszítette.

Másfél órával később Tibor albérletében Melindának két dolog jutott eszébe. Az egyik, hogy sokkal kényelmesebb és egyszerűbb ágyban szexelni, mint a margitszigeti romok mellett vagy éttermi szeparékban. A másik, hogy neki akkor most éppen két pasija van. Másképpen mondva, olyat tett, amit soha el nem tudott volna képzelni magáról. Félrelépett, félrekúrt. Ahogyan mindenki más.